

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 14.

Tredie Session.

6te Møde.

Onsdagen d. 15de October.

(Fortsf.)

Sjæbherning (fortsat): Jeg skulde derfor troe, at det havde været bedre, om han lige frem havde forlangt Bemyndigelse til at aabne et 5 pCt. Laan af en vis Størrelse; thi da vilde, uden nogen Forlegenhed for Ministeren, de, som besidde Creditbrevise, og ved Indløsning foretrak at tage 5 pCts. Obligationer, kunne tage disse, og de, som ikke vilde det, derimod tage contante Penge. Endnu en Bemærkning vil jeg tillade mig, skjøndt jeg ikke kan fremkomme med den som et Endringsforslag, da det beroer paa Trediemand, om Forslaget vil kunne lykkes. Finantsministeren har bemærket, at Creditbrevise ikke ere i synderlig Circulation, men derimod paa faste Hænder, hvoraf han har udledet, at de ere et væsentligt og nyttigt Papir; et Papir, man maatte ønske at beholde, de ere ogsaa overordentligt vel fikkede til at være Kassebeholdning; overalt hvor Folk skulle have eller ere nødte til at have Kassebeholdninger, der er et Papir som dette fortrinligt; det ligger roligt hen, bærer sine Renter, er let omsættelig, og en saa stor Sum, som den, der for Diebliffet er udgaet, vil visnok altid søges til dette Brug. Men skulde det da ikke være muligt for Finantsministeren at sikkre dem til dette Brug? Creditbrevise skulle indfries, og de have et dobbelt Grundlag, det ene er Krigsskatten, det andet er Pantet selv, som er givet for dem; Krigsskatten bliver inddraget, og naar den ikke bliver anvendt til at indfrie Creditbrevise med, saa savne de dette Grundlag, denne Sikkerhed; men skulde denne Sikkerhed ikke kunne vindes paa anden Maade, ved at tilbyde Banken en Præmie for at bære

Circulationen af Creditbrevise, og skulde det ikke give Tillid nok i Publicum, naar Banken tilbød sig at bære Creditbrevise og søie sin personlige Sikkerhed til den Garantie, Creditbrevise allerede have i Pantet? Dette synes mig var en simpel Fremgangsmaade; derved beholdt vi Creditbrevise i den Stikelse, de nu have, til det samme Brug, de nu ere, men, som sagt, at stille et bestemt Endringsforslag i en saadan Sag, hvor det simple Svar maa være: vi vide ikke; hvad Trediemand vil i saa Henseende, det vilde være unødigt Gjering.

Blad: Jeg kan ikke negte, at jeg for mit Bedkommende vil stemme for, at denne Sag bliver undergivet en Comitæes Behandling. Det staaer klart for mig, — om det end ikke er klart for den ærede Finantsminister — at der er en stor Pengemangel tilstede; jeg troer netop, at det eksisterende Bevillingsystem er til Skade for Pengeomsætningen. Det er begribeligt, at Intet kan siges i høiere Grad at være en Mand's Eiendom, end det han har i sin Lomme, nemlig hans Penge, og dem kan han ikke raade over, naar det skal lægges i enkelte Folks Hænder, om han kan faae den fornødne Bevilling eller ikke. Naar der derimod var en fri Rentefod, da vilde Pengeomsætningen lettes betydeligt. Hvor mangen en Mand vilde da ikke kunne bliven hjulpen ved at henvende sig til en Anden om et Laan; denne Anden vilde naturligviis betinge sig en høiere Rente end den almindelige, naar han risicerede Noget, thi hvor der er Risiko, bør ogsaa være Noget at vinde. Jeg taler ikke her Capitalisternes, men derimod netop de Pengejøgendes Sag. Som Sagerne nu staae maa mangen en Eiendom springe for Auctionshammeren, derpaa har man havt mange Exempler. Jeg har tidligere tænkt paa at ville komme med et Lovforslag om Rentefodens Frigivelse,